El cor d'Osona

Passejar-se per la plana de Vic un diumenge de resurrecció és el més semblant a una experiència mística. La terra, cruixent i olorosa, sembla una coca de sucre i el cel, escombrat de núvols, és d'un blau consistent. Pels carrers dels pobles hi ressonen tons de campana i de caramella, l'herba brota amb força en els camps amarats de primavera i el vent transporta inquietants flaires de granges de porcs i seculars olors de fusta cremada.

Els coloms descansen damunt dels vells campanars, els gats vigilen més o menys discretament des dels racons assolellats de les places i les muntanyes dibuixen encara un serrell blanc en la llunyania, que sembla la vora de punt d'un immaculat vestit de núvia. Les rouredes es desperten mandroses vora el Ter, els turons s'ajacen entre les viles industrioses i els prats floreixen en l'altiplà del Lluçanès. Com cada diumenge, a Centelles fan mercat sota els cingles de la serra, a Taradell a vegades toquen sardanes, a Tona presumeixen d'aigües sulfuroses, a Sant Julià escombren les voreres, a Manlleu prenen el sol a la plaça, a Torelló fan un cafè davant l'església, a Gurb tallen la llonganissa i els de Vic es passegen incansablement sota els porxos del Mercadal. A Osona res és nou, totes les històries sembla que ja s'hagin explicat del dret i del revés, tot el que passa queda i tot el que queda floreix com un esqueix d'hisop.

A Osona els somnis se sembren a tant la peça i –quan maduren– se seguen arran de terra. Però els més previsors són els de Folgueroles, el poble de Verdaguer, que, just al costat de la làpida on es recorda la cançó del poeta que diu allò de «Dolça Catalunya, pàtria del meu cor», han instal·lat un desfibril·lador, perquè mai se sap per on pot acabar petant la cosa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/04/cor-dosona/905154.html?utm_source=rss